

Noi credem în Isus

LECȚIA
TREI

PROFETUL

THIRD MILLENNIUM
MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte efecace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Contextul vechi-testamentar.....	2
A. Calificările	2
1. Chemați de Dumnezeu	3
2. Cuvântul dat de Dumnezeu	4
3. Credincioși lui Dumnezeu	5
4. Autentificare prin împlinire	6
B. Funcția	7
1. Autoritatea	8
2. Misiunea	9
3. Metodele	9
C. Așteptările	10
1. Evoluția istorică	10
2. Profetiile specifice	13
III. Împlinirea în Isus.....	15
A. Calificările	15
1. Chemat de Dumnezeu	16
2. Cuvântul dat de Dumnezeu	17
3. Credincios lui Dumnezeu	18
4. Autentificare prin împlinire	18
B. Funcția	20
1. Autoritatea	20
2. Misiunea	21
3. Metodele	22
C. Așteptările	23
1. Mesagerul Domnului	23
2. Profet ca Moise	24
3. Restabilirea profeției	26
IV. Aplicarea actuală.....	27
A. Amploarea revelației	28
B. Conținutul revelației	30
1. Interpretarea Scripturii	31
2. Supunerea față de Scriptură	32
V. Concluzie	35

Noi credem în Isus

Lecția a treia

Profetul

INTRODUCERE

Când se confruntă cu probleme sau trebuie să ia decizii importante, oamenii cer adesea sfatul altora. Dacă problema este mică sau obișnuită, probabil apelează la familie sau vecini. Dar, dacă problema este mare și are consecințe pe termen lung, oamenii caută un expert pe care să se poată bizui că le va da îndrumări demne de încredere și competente privitoare la ce e de făcut. De-a lungul istoriei Scripturii, Dumnezeu a oferit deseori o astfel de îndrumare demnă de toată încrederea prin profeții Lui. Acești bărbați și femei au aplicat cu autoritate legămintele lui Dumnezeu la situațiile cu care se confruntau poporul Său.

Aceasta este a treia lecție din ciclul *Noi credem în Isus*, și am intitulat-o „Profetul.” În cadrul ei vom vedea cum îndeplinește Isus slujba de profet, aplicând cu autoritate legământul lui Dumnezeu vieții noastre.

După cum am menționat într-o lecție anterioară, Dumnezeu a instituit în Vechiul Testament trei slujbe prin care Și-a administrat împărăția: profetul, preotul și împăratul. În etapa finală a împărăției lui Dumnezeu, pe care o numim perioada Noului Testament, toate aceste trei slujbe și-au găsit împlinirea supremă în Hristos. Din acest motiv, studiul importanței și al funcției acestor slujbe de-a lungul istoriei ne poate ajuta să înțelegem administrarea actuală a împărăției lui Dumnezeu de către Isus, precum și binecuvântările și obligațiile credincioșilor Săi.

La auzirea cuvântului „profet,” majoritatea oamenilor tind să se gândească la cineva care face preziceri despre viitor, lucru valabil chiar și în cazul multor creștini. Deși este adevărat că profeții biblici au prezis uneori viitorul, acesta nu a fost principalul accent al slujirii lor. În esență, profeții lui Dumnezeu erau ambasadorii Lui. Lucrarea lor era să explice legămintele lui Dumnezeu și să-I încurajeze poporul să-I fie credincios. Iar asta a fost și chintesența lucrării profetice a lui Isus.

Având în vedere acest lucru, vom defini profetul ca:

Ambasador al legământului lui Dumnezeu, care Îi proclamă și aplică Cuvântul, în special pentru a avertiza cu privire la judecata păcatului și a încuraja slujirea credincioasă a lui Dumnezeu ce duce la binecuvântări.

Lecția noastră va explora trei subiecte legate de rolul de profet al lui Isus. Întâi, vom examina contextul vechi-testamentar al slujbei Sale profetice, apoi învățătura Noului Testament referitoare la împlinirea acestei slujbe în Isus și, în al treilea rând, vom discuta despre aplicarea lucrării profetice a lui Isus în zilele noastre. Să începem cu contextul vechi-testamentar al slujbei profetice a lui Isus.

CONTEXTUL VECHI-TESTAMENTAR

Ca creștini, oricând ne gândim la Isus ca profet al nostru, este important să ne amintim că El n-a fost primul profet care L-a slujit pe Dumnezeu și legământul Lui. Pe parcursul istoriei biblice au fost sute de profeți ai Domnului. Nu au fost egalii lui Isus în putere sau autoritate, dar slujirea lor față de Dumnezeu a prefigurat toate modurile în care El a împlinit această slujbă a împărăției. Prin urmare, dacă vrem să înțelegem lucrarea profetică a lui Isus, este util să începem cu profeții care au fost înainte de El.

Discuția noastră legată de contextul vechi-testamentar al slujbei profetice a lui Isus se va împărți în trei. Mai întâi vom menționa calificările necesare slujbei de profet, apoi vom studia funcția profeților și, în fine, vom discuta despre așteptările create de Vechiul Testament pentru această slujbă. Să vedem întâi calificările necesare slujbei de profet.

CALIFICĂRILE

Am spus deja că profeții din Vechiul Testament erau ambasadori sau emisari ai legământelor lui Dumnezeu. Prin legăminte, Dumnezeu S-a revelat poporului ca marele lor Împărat, iar profeții au slujit ca emisari sau mesageri autorizați ai curții Sale împărătești din cer. Ei au adus cuvântul lui Dumnezeu poporului Israel și altor popoare, îndemnându-i să-I fie credincioși lui Dumnezeu ca Împărat.

Desigur, multe dintre popoarele vecine cu Israelul aveau la rândul lor profeți care semănau la nivel superficial cu profeții adevărați ai lui Dumnezeu. Dar acești profeți falși foloseau înșelăciunea, superstiția și puterile demonice pentru a-și reprezenta dumnezeii falși.

Profeții falși din timpurile biblice, atât din Israel cât și din țările vecine, făceau, spuneau, arătau și se comportau foarte asemănător cu profeții adevărați. Însă, mai presus de toate, în Biblie se vede clar din Împărați, Cronici și alte cărți profetice, că profeții adevărați din Vechiul Testament se deosebesc de ceilalți prin faptul că vorbesc în Numele Domnului. Și, din pricina aceasta, nu încalcă ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Nu încalcă ce au spus alți profeți adevărați și prin asta se deosebesc. Un alt factor foarte important este că profeții din Vechiul Testament erau de obicei oameni care se ridicau împotriva credințelor populare. Din păcate, în special în Israelul de nord, a existat o perioadă când profeții erau plătiți. Când Amos spune, în Amos 7, „Eu nu sunt nici proroc, nici fiu de proroc,” ceea ce îi spune de fapt marelui preot din împărăția de nord este că nu e plătit nici de el, nici de împărat. „Nu sunt proroc” însemna că nu era profet de profesie, „nici fiu de proroc,” adică „nu fac parte dintr-o școală profetică, așa că nu-mi poți spune ce să fac.” Amos face aceste afirmații deoarece marele preot îi spune: „Du-te acasă și nu ne mai deranja pe noi, cei din nord. Întoarce-te în sud,” la care Amos răspunde: „Nu pot, pentru că Dumnezeu mi-a poruncit să vin.”

Adesea găsim profeți precum Ieremia, Mica și alții, întâlnindu-se cu acești profeți falși, plătiți de împărat. Dacă putem să spunem ceva despre profeți din punct de vedere sociologic, este aceasta: nu sunt plătiți de împărat, nici de preot. Ei Îl reprezintă pe Dumnezeu ca martori împotriva abuzurilor, infracțiunilor și răului provocat de oameni precum împărații și preoții.

- Dr. Richard L. Pratt, Jr.

Într-o lume în care existau mulți profeți falși, pentru israeliți era foarte important să-i poată deosebi pe profeții adevărați ai lui Dumnezeu de cei falși. Din acest motiv, Vechiul Testament a formulat câteva calificări necesare pentru profeții adevărați.

Aceste calificări sunt menționate în Deuteronomul 18:17-22, unde Moise a scris aceste cuvinte:

Atunci Domnul mi-a zis: „... Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Dar prorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună, sau care va vorbi în numele altor dumnezei, prorocul acela să fie pedepsit cu moartea.”... Când ceea ce va spune prorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul (Deuteronomul 18:17-22).

În acest pasaj există cel puțin patru condiții care trebuie îndeplinite de adevărații profeți ai lui Dumnezeu. Potrivit învățaturii lui Moise, adevărații profeți erau chemați de Dumnezeu, li se dădea cuvântul lui Dumnezeu pentru a-l transmite poporului, își dovedeau credințioșia față de Dumnezeu vorbind doar în Numele Său, potrivit poruncilor Sale, iar lucrarea lor era autentificată de împlinirea mesajului lor.

Vom explora calificările profeților din Vechiul Testament axându-ne pe fiecare din cele patru cerințe menționate de Moise. Mai întâi, adevărații profeți trebuiau să fie chemați de Dumnezeu. Apoi, trebuiau să primească cuvântul lui Dumnezeu pe care să-l spună. În al treilea rând, trebuiau să-I fie credințioși lui Dumnezeu, vorbind numai potrivit poruncii Sale. Și, în fine, lucrarea lor trebuia să fie autentificată de împlinirea mesajului lor. Vom analiza în detaliu fiecare dintre aceste criterii, începând cu faptul că adevărații profeți erau chemați de Dumnezeu.

Chemați de Dumnezeu

În Vechiul Testament, mulți oameni au fost chemați de Dumnezeu să-I slujească drept profeți. Această chemare nu era o invitație, ci o somație divină. Dumnezeu, Împăratul divin, îi porunca unuia dintre cetățenii Săi să-I slujească drept ambasador. Găsim aceste somații divine de fiecare dată când Vechiul Testament consemnează chemarea unui profet.

Să luăm ca exemplu chemarea profetului Ezechiel din Ezechiel 2:1-2:

El mi-a zis: „Fiul omului, stai în picioare și-ți voi vorbi!“ Cum mi-a vorbit aceste cuvinte, a intrat duh în mine și m-a făcut să stau pe picioare; și am ascultat la Cel ce-mi vorbea (Ezechiel 2:1-2).

Când Dumnezeu i-a poruncit lui Ezechiel să stea în picioare și să asculte porunca, a trimis și Duhul Său pentru a se asigura că profetul se va conforma. Chemarea unui profet era o exercitare a alegerii lui Dumnezeu, ca Împărat ceresc peste poporul Său.

De multe ori, când chema un profet, El i se adresa direct, adesea cu voce tare. Dumnezeu i-a chemat direct pe Samuel, în 1 Samuel 3, pe Isaia, în Isaia 6, pe Amos, în Amos 7 și pe Ieremia, în Ieremia 1.

Alteori, însă, Dumnezeu i-a împuternicit indirect pe profeți, însărcinând un profet să-l cheme pe altul. De exemplu, în 1 Împărați 19:16, Dumnezeu îi poruncește profetului Ilie să-l împuternicească pe succesorul său, Elisei. Această chemare prin delegare lămurește termenii de „ceata profeților” sau „fiii profeților,” pe care îi întâlnim în locuri ca 1 Împărați 20 și 2 Împărați 2. Acestea erau grupuri de profeți formate în jurul unui profet consacrat, cu chemare divină. Fie că profetul era chemat direct de Dumnezeu, fie că era chemat printr-un slujitor autorizat de El, în ultimă instanță chemarea venea la inițiativa Domnului. Fără această chemare supranaturală, nimeni nu putea deveni profet, indiferent de bunele sale intenții, de dedicarea lui față de Dumnezeu sau de cunoașterea Cuvântului Său.

Pe lângă faptul că erau chemați de Dumnezeu, profeții Vechiului Testament trebuiau să rostească doar cuvântul dat de Dumnezeu.

Cuvântul dat de Dumnezeu

Duhul Sfânt inspira profeții să vorbească orice le porunca Dumnezeu. Adevărații profeți nu puteau face nimic altceva când vorbeau. Dar, când comparăm exprimările diferiților profeți din Scriptură, observăm că inspirația divină nu însemna că ei nu aveau control asupra cuvintelor lor. Din contră, Duhul Sfânt folosea personalitatea și punctele de vedere al prorocilor atunci când Își transmitea în chip infailibil mesajul profetic prin ei. În această privință, inspirația profeției era identică cu inspirația tuturor celorlalte Scripturi.

İată ce spune Petru despre inspirarea profeților de către Duhul Sfânt în 2 Petru 1:20-21:

Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt (2 Petru 1:20-21).

Așa cum vedem aici, Duhul Sfânt supraveghea cuvintele profeților adevărați din Vechiul Testament, garantând infailibilitatea și autoritatea cuvintelor lor.

Duhul Sfânt lucra prin personalitatea și punctul de vedere al profetului pe care îl folosea. Cadrul tradițional teologic pentru exprimarea acestui tip de lucrare este „inspirația organică,” adică

Dumnezeu lucrează prin slujitorii Săi, profeții, și le folosește personalitatea, punctul de vedere și educația sau lipsa ei pentru scopurile Sale. Acest concept poate fi înțeles și folosind doctrina sfințirii – Dumnezeu ia oameni pământești, fizici, și îi sfințește pentru scopurile Sale. La fel procedează și cu profeții. Acestea fiind spuse, cred că există cazuri în literatura profetică în care Îl vedem pe Dumnezeu dictând efectiv profeților, cum ar fi: „Trebuie să mergi și să le spui oamenilor asta,” iar Isaia, Ieremia sau Ezechiel se duc și spun. Deci, în literatura profetică există situații în care Dumnezeu le-a dictat profeților, dar, în același timp, a folosit felul lor de-a fi și nu a trecut peste personalitatea lor în împlinirea lucrării profetice atât pentru Israel, cât și pentru biserică.

— Dr. Mark Gignilliat

A treia calificare a profeților Vechiului Testament era să-I fie credincioși lui Dumnezeu respectând în profețiile lor Legea Lui.

Credincioși lui Dumnezeu

Cu toate că Dumnezeu nu le dicta profeților, Duhul Sfânt nu le dădea libertate deplină să spună orice voiau. Nu numai că trebuiau să comunice ce le poruncise Dumnezeu, ci trebuiau și să aibă grijă ca profețiile lor să fie în concordanță cu revelația existentă dată de Dumnezeu, îndeosebi cea consemnată în Scriptură.

Iată cuvintele lui Moise din Deuteronomul 13:1-4:

Dacă se va ridica în mijlocul tău un proroc ... care-ți va vesti un semn sau o minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicând: „Haidem după alți dumnezei ... și să le slujim!” să n-ascuți cuvintele acelui proroc sau visător de vise ... Voi să mergeți după Domnul Dumnezeuul vostru și de El să vă temeți; poruncile Lui să le păziți; de glasul Lui să ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă alipiți (Deuteronomul 13:1-4).

Moise ne învață ceva foarte important aici: chiar dacă un profet putea face minuni și putea prevesti viitorul, trebuia respins dacă spusele lui încălcau poruncile lui Dumnezeu.

Găsim același accent în Plângeri 2:13-14, unde Ieremia deplânge faptul că profeții falși din Israel duseseră poporul în rătăcire. Ieremia a spus că acei profeți „nu au dat pe față nelegiuirea,” adică fuseseră de acord cu încălcarea legii lui Dumnezeu. În loc să-i tragă la răspundere pe oameni cu privire la legământul cu Dumnezeu, încurajaseră neascultarea. În felul acesta, se dovediseră profeți falși.

În fine, a patra calificare pentru profeții Vechiului Testament era că prorociile lor trebuiau autentificate prin împlinire. Cu alte cuvinte, profețiile lor trebuiau să se adeverească.

Autentificare prin împlinire

Iată cuvintele lui Moise din Deuteronomul 18:22:

Când ceea ce va spune prorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Prorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el (Deuteronomul 18:22).

Oamenii se puteau baza pe toate cuvintele profețiilor lui Dumnezeu, deoarece transmiteau cu acuratețe cuvintele lui Dumnezeu, al cărui caracter și ale cărui promisiuni sunt într-un total demne de încredere. Adevăratele profeții sunt infailibile pentru că Dumnezeu are și puterea și dreptul de a le aduce la împlinire așa cum intenționează și pentru că El Își ține cuvântul.

Uneori profețiile erau autentificate printr-o împlinire relativ rapidă. De pildă, în 1 Împărați 17:1, profetul Ilie a declarat că nu va fi ploaie sau rouă decât la cuvântul său, iar din 1 Împărați 18 aflăm că Dumnezeu a pus capăt secetei abia după trei ani. În 2 Împărați 7:17-20 este redată o împlinire imediată a profeției lui Elisei cu privire la moartea slujitorului împăratului.

Alteori, împlinirea profețiilor nu era așa de rapidă. De exemplu, în jurul anului 930 î.H. un profet adevărat a prezis nașterea lui Iosia, care avea să fie un moștenitor credincios al casei lui David. Această profeție este consemnată în 1 Împărați 13:2, dar Iosia, copilul despre care s-a profețit, s-a născut abia prin 630 î.H. – cam la 300 de ani de la profeție – după cum citim în 2 Împărați 22:1. Împlinirea profețiilor despre nașterea lui Isus a durat și mai mult.

În acest moment ar trebui să ne oprim și să menționăm că uneori nici cuvintele adevăraților profeți nu s-au împlinit exact așa cum au fost formulate. Dar, ținând cont de învățătura lui Moise, cum se poate întâmpla așa ceva? Înainte de a răspunde la această întrebare, trebuie să înțelegem că, atunci când citim profeția vechi-testamentară, uneori avem o impresie greșită despre prevestirile făcute. Deși mulți oameni cred că profeții au prezis viitorul exact așa cum avea să se întâmple, în realitate nu a fost întotdeauna așa.

În cea mai mare parte, profeții avertizau cu privire la blestemele ce urmau să vină dacă oamenii persistau în păcat și ofereau binecuvântările ce urmau să vină dacă oamenii acționau cu credincioșie. Scopul acestor profeții era să-i motiveze pe oameni să se pocăiască de păcatul lor și să persevereze în credincioșia față de Dumnezeu și legământul Său. Prezicerile profeților adevărați erau absolute numai când spuneau că Dumnezeu jurase să facă un anumit lucru.

Prin urmare, o modalitate legitimă de împlinire a profeției era ca oamenii să-și schimbe purtarea și, astfel, să influențeze rezultatul profețiilor. În aceste cazuri, profețiile erau de fapt împlinite în mod corespunzător, chiar dacă amenințările sau ofertele nu se împlineau așa cum fuseseră spuse.

Sunt multe exemple în Scriptură în sensul acesta, dar principiul de bază este descris în Ieremia 18:7-10, unde citim aceste cuvinte:

Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa și că-l voi nimici; dar dacă neamul acesta despre care am

vorbit astfel se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie Îmi pare rău de răul pe care Îmi pusesem în gând să i-l fac. Tot așa însă deodată zic despre un neam, sau despre o împărăție, că-l voi zidi sau că-l voi sădi. Dar dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea și n-ascultă glasul Meu, atunci Îmi pare rău și de binele pe care aveam de gând să i-l fac (Ieremia 18:7-10).

Așadar, Ieremia 18 enunță un principiu prin care Dumnezeu spune: „Dacă ameninț cu judecata o țară sau un popor și ei se pocăiesc, voi opri judecata pe care intenționez să o aduc peste ei.” Este enunțat și reversul: „Dacă promit o binecuvântare peste un popor, un rege sau o țară, iar ei încetează să asculte de poruncile Mele, atunci voi aduce judecata în locul binecuvântării promise.” Acest principiu s-a aplicat așa cum este enunțat în mod explicit în acest pasaj și a fost aplicat în mod implicit și în altele, în special în cazul în care Dumnezeu amenința cu judecata sau promitea binecuvântarea. Probabil că cel mai cunoscut exemplu este cel din Iona, unde Dumnezeu îl trimite pe Iona să anunțe judecata asupra locuitorilor din Ninive. Iona transmite mesajul, iar cei din Ninive se pocăiesc, recurgând la acest principiu al pocăinței omului. Se pare că asta a încercat Dumnezeu să trezească în inima lor de la bun început.

- Dr. Rob Lister

Într-un fel sau altul, cuvintele profeților adevărați se împlinesc întotdeauna. Uneori se împlinesc exact așa cum au fost enunțate, alteori răspunsul oamenilor la profeții a dus la un rezultat diferit. În toate cazurile însă, rezultatele adevăratei profeții sunt în concordanță cu legământul și caracterul lui Dumnezeu și autentifică lucrarea profeților Săi adevărați.

Moise a descris calificările slujbei profetice ca metodă prin care poporul lui Dumnezeu să-i recunoască pe aceia care au vorbit cu adevărat din partea lui Dumnezeu. Prin asta a dorit ca poporul să discearnă și să asculte mesajul adevăraților profeți și să trăiască în credințioșie față de legământul lui Dumnezeu. Este important să reținem aceste calificări, pentru că sunt aceleași cu cele pe care le-a avut Isus când a slujit ca profet al lui Dumnezeu în perioada Noul Testament.

După ce am văzut calificările profeților, suntem gata să ne ocupăm de funcția slujbei lor.

FUNCȚIA

Vom menționa trei aspecte ale funcției profeților. Mai întâi vom vorbi despre autoritatea lor, apoi vom menționa misiunea lor și, în al treilea rând, vom studia metodele pe care le-au folosit pentru a-și împlini misiunea. Să discutăm mai întâi despre autoritatea lor.

Autoritatea

Așa cum am menționat la începutul acestei lecții, un profet este un:

Ambasador al legământului lui Dumnezeu, care Îi proclamă și aplică Cuvântul, în special pentru a avertiza cu privire la judecata păcatului și a încuraja slujirea credincioasă a lui Dumnezeu, ce duce la binecuvântări.

În Vechiul Testament, Dumnezeu este înfățișat ca mare împărat care Își cârmuiește poporul prin intermediul legămintelor. Profeții Lui erau ambasadori ai acestor legăminte, care explicau ce le revelase Dumnezeu în curtea Sa cerească.

În Orientul Apropiat antic, împărații puternici sau „suzeranii” domneau peste națiuni mai mici sau „vasale” aflate la oarecare distanță de capitala lor. De obicei, acești suzerani le impuneau vasalilor un tratat care preciza condițiile relației dintre ei. În mod normal, Biblia numește acest tip de tratat legământ.

Pentru a administra și a pune în aplicare aceste legăminte, suzeranii foloseau ambasadori care vorbeau în numele lor și exercitau o autoritate delegată. Slujba ambasadorului era să le reamintească țărilor vasale condițiile tratatului, să le avertizeze de blestemele ce urmau să vină dacă nu erau loiale condițiilor tratatului și să le încurajeze să se supună condițiilor pentru a obține binecuvântările tratatului.

Este important să cunoaștem istoria Orientului Apropiat antic, deoarece în Vechiul Testament Dumnezeu descrie frecvent relația cu poporul Său ca un legământ de tip suzeran-vasal. În calitate de suzeran, El a desemnat profeți ca ambasadori autorizați care să amintească poporului vasal condițiile legământului Său.

Deoarece profeții erau ambasadorii Lui, cuvintele lor trebuiau primite ca și cum erau rostite chiar de Dumnezeu. Duhul Sfânt îi inspira pe profeți să proclame corect gândurile și intențiile lui Dumnezeu față de poporul Israel. În felul acesta, Dumnezeu avea grijă ca toți profeții Lui să vorbească întotdeauna cu autoritate și adevăr când Îl reprezentau.

De ce luăm în serios cuvintele profeților adevărați? Pentru că profeții adevărați vorbesc din partea lui Dumnezeu, ca reprezentanți ai Săi. De aceea, dacă nu le luăm în serios cuvintele, avem inima și urechile netăiate împrejur, cum spune Biblia. Asta înseamnă că inima noastră nu a fost încă schimbată. De fapt, ne răzvrătim împotriva lui Dumnezeu. Astfel, dacă refuzăm să ascultăm cuvintele profeților, refuzăm să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu. Și ne răzvrătim împotriva Lui. Este o problemă foarte gravă.

— Dr. Peter Chow

Având această înțelegere a autorității profetice, să ne îndreptăm atenția asupra misiunii pe care a dat-o Dumnezeu profeților Săi.

Misiunea

Pentru a înțelege misiunea profeților, să revenim la tratatele de tip suzeran-vasal din Orientul Apropiat antic. Când suzeranii impuneau un legământ statelor vasale din Orientul Apropiat antic, acesta preciza detaliile înțelegerii dintre părți. Ele vorbeau despre: bunăvoința din trecut a suzeranului, adică lucrurile bune pe care le făcuse deja pentru vasal; loialitatea pe care vasalul trebuia să o arate suzeranului, inclusiv multe reguli sau condiții pe care trebuia să le respecte; și consecințele ascultării sau neascultării vasalului de condițiile tratatului, adică binecuvântări dacă se supunea condițiilor și pedepse sau blesteme dacă nu o făcea.

Mecanisme foarte asemănătoare erau valabile și în relația lui Dumnezeu cu poporul Său. Deci, ca ambasadori ai legământului cu Dumnezeu, profeții aveau sarcina de a aminti poporului detaliile legământului și de a folosi amenințările cu judecata și ofertele de binecuvântare pentru a-i încuraja să asculte de condițiile acestuia.

Când Israelul era plăcut înaintea lui Dumnezeu, profeții le reaminteau consecințele faptelor lor, pentru a-i încuraja să persevereze în credincioșie. Găsim exemple de acest fel în Ieremia 7:5-7, 21:22 și 22:4-5.

Dar când Israelul nu era plăcut lui Dumnezeu, din cauza neascultării grave sau prelungite a condițiilor legământului, profeții îi acuzau de răzvrătire și necredincioșie. Ei descriau păcatele lui Israel și le reaminteau oamenilor de blestemele legământului, pentru a-i conduce la pocăință. Exemple de acest fel întâlnim în Ieremia 8 și Amos 4:1-3. În multe cazuri, profeții chiar făgăduiau binecuvântări poporului dacă asculta și se pocăia. Acest tip de profeție îl întâlnim în Ioel 2:12-27 și în multe alte locuri.

După ce am discutat despre autoritatea și misiunea profeților biblici, vom menționa pe scurt metodele pe care le-au folosit pentru a-și îndeplini slujba.

Metodele

Fără îndoială, cea mai obișnuită metodă folosită de profeți în îndeplinirea misiunii lor era vorbirea. Profeții își îndeplineau slujba în primul rând vestind poporului cuvintele lui Dumnezeu. Îi acuzau pe oameni de păcat, le porunceau să asculte, îi încurajau să persevereze, îi avertizau cu privire la judecată și le făgăduiau binecuvântări. Spuneau pilde, prevesteau viitorul, se rugau și chiar mijloceau pentru poporul lui Dumnezeu. Vedem asta de sute de ori în Scriptură. În plus, mulți profeți își scriau cuvintele, acesta fiind motivul pentru care găsim așa de multe cărți profetice și alte scrieri în Biblie.

Însă profeții foloseau și alte metode, bazate mai mult pe acțiuni speciale decât pe comunicare verbală. De exemplu, Duhul Sfânt le-a dat unor profeți puterea de a face semne și minuni profetice. Aceste lucrări miraculoase ale puterii mărturiseau despre legitimitatea profeților ca ambasadori ai lui Dumnezeu și demonstrau intenția lui Dumnezeu de a susține avertismentele și promisiunile vestite de aceștia.

De pildă, profetul Moise a anunțat voia Domnului atât israeliților, cât și egiptenilor, iar cuvintele lui au fost însoțite de nenumărate minuni și semne, cum ar fi cele zece urgii, despărțirea Mării Roșii și multe altele minuni consemnate în Exodul, Leviticul și Numerii. Aceste lucrări ale puterii Duhului Sfânt mărturiseau că Moise era un profet adevărat și-i avertizau și pe egipteni și pe evrei să asculte de el.

Și slujirea profeților Ilie și Elisei a fost însoțită de numeroase evenimente miraculoase, cum vedem din 1 Împărați 17 până la 2 Împărați 13. Profetul Samuel a făcut la rândul lui minuni, cum ar fi când a chemat tunetul și ploaia în 1 Samuel 12. Iar un proroc anonim din 1 Împărați 13 a făcut un semn miraculos, uscând mâna împăratului Ieroboam.

Pe lângă minuni, mulți profeți au săvârșit și acțiuni simbolice, care le confirmau mesajele verbale. Ei se angajau chiar și în confruntări spirituale când îndemneau poporul lui Dumnezeu să asculte de condițiile legământului.

Această înțelegere a profeților ca emisari ai legământului ne ajută să vedem că toate amenințările cu blesteme și făgăduințele de binecuvântări din Biblie sunt întemeiate pe relația de legământ dintre Dumnezeu și poporul Său. Dumnezeu nu este capricios în modul în care Se poartă cu poporul Său și nu acționează în moduri imprevizibile, ci caută să pună în aplicare condițiile legământului Său, iar acestea nu constituie un secret. În îndurarea Sa, a dat legea Sa, apoi a trimis ambasadori pentru a ne arăta cum să o aplicăm în circumstanțele noastre schimbătoare. Dumnezeu facilitează cunoașterea așteptărilor pe care le are de la poporul Său, pentru că vrea să umblăm înaintea Lui cu credincioșie, să-I cunoaștem binecuvântările și să-I ducem la îndeplinire obiectivele pentru împărăția Sa.

După ce am discutat despre calificările și funcțiile slujbei de profet, să ne îndreptăm atenția spre așteptările create de Vechiul Testament pentru viitoarele slujiri profetice.

AȘTEPTĂRILE

Așteptările Vechiului Testament pentru viitorul slujbei de profet erau de două feluri. Unele așteptări erau create de natura evoluției istorice a slujbei, iar altele erau create de anumite prorocii specifice privitoare la viitorii profeți. Vom studia ambele tipuri de așteptări și vom începe cu cele bazate pe evoluția istorică a slujbei de profet.

Evoluția istorică

Datorită faptului că relația lui Dumnezeu cu omenirea a fost întotdeauna guvernată de legămintele Sale, întotdeauna a existat rolul profeților de a reaminti oamenilor de condițiile acestora. Dar, de-a lungul istoriei, acest rol s-a schimbat din când în când. Întrucât împărăția lui Dumnezeu s-a schimbat și s-a dezvoltat pe parcursul istoriei, rolul profeților s-a adaptat pentru a satisface nevoile ei în schimbare.

Vom analiza rolul profeților pe parcursul a patru etape istorice, începând cu lunga perioadă în care Israelul nu a avut împărat, pe care o vom numi pre-monarhie.

Pre-monarhia. Aceasta este perioada de timp care corespunde legămintelor lui Dumnezeu cu Adam, Noe, Avraam și Moise. La începutul perioadei pre-monarhice, împărăția lui Dumnezeu nu fusese pusă deoparte de restul lumii într-un anumit popor. Chiar și când poporul a fost pus deoparte, pe vremea lui Avraam, nu avea încă împărat. În acea perioadă de timp, profeții îndeplineau diverse sarcini și erau cunoscuți sub mai multe titluri. În general, putem spune că vorbeau cu Dumnezeu, primeau viziuni și trăgeau la răspundere omenirea cu privire la legămintele cu Dumnezeu.

De exemplu, când Dumnezeu a creat lumea, El vorbea direct cu Adam și Eva; ei primeau revelația Lui umblând și vorbind cu Dumnezeu, după cum citim în Geneza 2 și 3. Ei și-au împlinit rolul profetic învățându-și copiii despre Dumnezeu și legământul Său. Unii dintre urmașii lor au avut o relație similară cu Dumnezeu, cum ar fi Enoh, care e menționat în Geneza 5:24.

Pe vremea lui Noe, Dumnezeu a vorbit direct cu el, așa cum citim în Geneza 6-9. Dar, potrivit învățaturii lui Petru din 2 Petru 2:5, l-a chemat pe Noe și să profetească judecata de legământ împotriva lumii care păcătuisese nespuse de mult împotriva Lui. Pe lângă asta, Noe a înlăptuit acțiunea profetică publică de construire a arcei și de umplere a ei cu animale, pentru a-i confirma mesajul.

Dumnezeu a vorbit direct și cu Avraam și i-a descoperit planurile Sale de viitor. Prin discuțiile sale cu Dumnezeu și comunicarea lor altora, Avraam a îndeplinit și un rol profetic, care e menționat în locuri precum Geneza 20:7. Și urmașii lui, Isaac, Iacov și Iosif, au slujit ca profeți ai lui Dumnezeu. Ei au primit vise și viziuni de la Dumnezeu, precum și vizite ale îngerilor. Fiecare dintre acești profeți a tras oamenii la răspundere cu privire la legământul lui Dumnezeu, vestindu-le cuvântul Lui și îndemnându-i să-I fie credincioși Domnului.

În vremea lui Moise găsim o altă perioadă semnificativă a activității profetice pre-monarhice. Potrivit cu Numeri 12:6, chiar Moise a fost profetul preeminent al lui Dumnezeu în acea vreme. În acel moment al istoriei, Dumnezeu a dat poporului Său un legământ scris sub forma Celor Zece Porunci și a Cărții Legământului, în Exodul 20-23. Lui Moise i-a revenit responsabilitatea de a administra acest legământ explicându-l poporului, cârmuind poporul conform condițiilor lui și îndemnându-i să-I fie credincioși lui Dumnezeu pentru a primi binecuvântările și nu blestemele menționate în legământ. Alți profeți contemporani cu Moise și după el au continuat să îndeplinească aceste funcții, dar niciunul cu sfera de influență pe care a avut-o lucrarea lui.

Deși în perioada pre-monarhică slujba de profet fusese extrem de vastă, ea a fost formalizată clar în vremea monarhiei, atunci când poporul lui Israel se stabilise în Țara Făgăduinței și era cârmuit de un împărat.

Monarhia. Perioada monarhică a început cu Saul, primul împărat al lui Israel, însă este mai strâns asociată cu succesorul lui, David, și urmașii acestuia.

În timpul perioadei monarhice, slujba de profet a început să se axeze pe zonele centrale ale puterii, în special curtea împărătească și cetatea Ierusalim, iar numărul profeților a crescut. Deoarece împăratul era personajul principal al poporului lui Dumnezeu, lucrarea profeților de a le reaminti oamenilor condițiile legământului cu El era îndeplinită de regulă prin contact direct cu împăratul.

Pe parcursul acestei perioade, principalul rol al profeților era să le amintească împăraților și curtenilor acestora datoria poporului de a-I sluji lui Dumnezeu cu credincioșie. De pildă, 1 Împărați, 2 Împărați și 2 Cronici înregistrează multe interacțiuni dintre profeți și împărații lui Israel și ai lui Iuda. Cu toate acestea, profeții au continuat să vorbească și poporului în general, amintindu-le de cerințele legământului cu Domnul și de consecințele purtării lor. De asemenea, tot ei au poruncit națiunilor vecine să trăiască în pace cu Israel și Iuda.

Motivul pentru care Biblia menționează Israel și Iuda ca două

împărății diferite ... Desigur, la început a fost o singură împărăție, dar apoi aceasta s-a scindat sub fiul lui Solomon, Roboam – cam prin 920 î.H. – iar împărăția de nord avea zece seminții, iar cea de sud două. Împărăția de nord se numea Israel. Seminția cea mai mare era Efraim, însă toate cele zece au ajuns să fie numite Israel. Împărăția de sud s-a numit Iuda, cea mai mare seminție din cele două, iar capitala a fost, bineînțeles, Ierusalimul.

— Dr. Frank Barker

După perioada lui Solomon, a avut loc o scindare între împărăția de nord și cea de sud. Împărăția de nord era numită Israel, având și ea un loc central de închinare, iar împărăția de sud era cunoscută sub numele de Iuda. După despărțirea împărățiilor, au existat profeți în amândouă locurile. De exemplu, Osea a fost profet pentru Israel, iar Isaia a fost profet pentru Iuda. Astfel, există țărâmurile de slujire diferite, care sunt legate de aceste împărății despărțite, cea de nord și cea de sud.

— Dr. Mark Gignilliat

Din nefericire, împărății și poporul lui Israel și al lui Iuda nu i-au ascultat pe profeți. Prin urmare, au ajuns până la urmă sub blestemul legământului referitor la exilarea din Țara Făgăduinței.

Exilul. Israelul, împărăția de nord, a fost exilat în 723 sau 722 î.H. și dus în captivitate de Asiria. Iuda, împărăția de sud, a fost exilată în 587 sau 586 î.H. și dusă în captivitate de Babilon.

Chiar și în perioada exilului, slujba de profet a continuat să fie orientată spre împărății poporului lui Dumnezeu. Dar în această etapă a istoriei nu era împărat, așa că accentul a fost pus pe redarea împăratului și a împărăției poporului lui Dumnezeu.

Pentru a atinge acest scop, profeții încurajau poporul lui Dumnezeu să se pocăiască de păcat și să se întoarcă la credințioșia legământului, așa încât Dumnezeu să le dea binecuvântările legământului. De asemenea, profeții proclamau că, în cazul în care poporul se va întoarce la Dumnezeu, El îi va întări ca să țină legământul și să nu mai cadă din nou sub blestemul acestuia. În Ieremia 31:33-34 citim că Domnul avea chiar să facă imposibilă încălcarea legământului, așa încât ei să trăiască după legea Lui cu entuziasm. Prin această lucrare, profeții au sperat să-L convingă pe Dumnezeu să le restabilească împărăția în Țara Făgăduinței, sub domnia unui urmaș neprihănit al lui David.

În cele din urmă, perioada exilului s-a sfârșit parțial în timpul unei perioade de restabilire.

Restabilirea. Această perioadă de restabilire ulterioară exilului a început cam prin 539 sau 538 î.H. Încă nu exista împărat în Israel sau Iuda, dar Ierusalimul și templul au fost în cele din urmă reconstruite, iar multe familii s-au întors pentru a locui în Țara Făgăduinței.

Pe vremea aceea erau încă destul de puțini profeți. Însă niște profeți credincioși, cum ar fi Hagai și Zaharia, vegheau asupra liderilor și a populației pentru a-i încuraja să-i fie credincioși lui Dumnezeu. Ei îndemneau poporul să fie credincios în timpul încercării de restabilire, pentru ca Dumnezeu să-i ajute să o ducă la bun sfârșit. Din nefericire, poporul nu a luat în seamă avertizările profetice, iar eforturile de restabilire s-au poticnit.

În perioada de restabilire, așteptările legate de împărăție erau că Dumnezeu Își va împlini în cele din urmă făgăduințele față de David punând din nou pe tronul lui Israel și Iuda pe unul din moștenitorii săi. Vedem această nădejde exprimată, de exemplu, în Zaharia 12-13. La început au sperat că, prin ascultarea poporului, Îl vor determina pe Dumnezeu să-i binecuvânteze. Dar, deoarece restabilirea s-a poticnit, și-au pus speranța în faptul că Dumnezeu va avea în cele din urmă milă de poporul Său, în ciuda păcatului acestuia, și va restabili împărăția din pricina numelui Său.

Urmărind dezvoltarea istorică a slujbei de profet, vedem că profeții au fost întotdeauna ambasadorii autorizați ai lui Dumnezeu, având misiunea de a trage la răspundere poporul cu privire la legământul Lui. Această consecvență a dat naștere unei așteptări specifice în legătură cu lucrările profetice viitoare. În mod concret, indica faptul că toți viitorii profeți ai lui Dumnezeu vor fi și emisarii Săi autorizați, a căror misiune va fi să amintească poporului de bunăvoința Lui față de ei, de loialitatea pe care o cere și de consecințe: binecuvântări și blesteme.

Dar existau și așteptări create de schimbările intervenite în decursul timpului în slujba de profet. La început, profeții lui Dumnezeu nu erau asociați îndeaproape cu slujba de împărat. Dar, din momentul în care Israel a avut un împărat, vedem că rolul profeților a fost strâns legat de slujba împărătească și că, de fiecare dată când slujba împărătească a suferit modificări considerabile, au existat repercusiuni și asupra slujbei de profet.

Asta ne arată că așteptările pentru slujba de profet din perioada nou-testamentară se bazează în principal pe ultima etapă din istoria Vechiului Testament, și anume restabilirea ulterioară exilului, în care poporul lui Dumnezeu încă aștepta revenirea pe tron a unui împărat din dinastia lui David. În special, exista așteptarea ca viitorii profeți să-l vestească și să-l însoțească pe împăratul mesianic, inaugurând o nouă eră de credincioșie față de legământul lui Dumnezeu.

Pe lângă așteptările vechi-testamentare pentru viitorii profeți, bazate pe evoluția istorică a acestei slujbe, mai existau și așteptări create de profeții specifice referitoare la viitorii profeți.

Profețiile specifice

Există prea multe profeții vechi-testamentare referitoare la viitorii profeți pentru a le menționa pe toate. Pentru scopurile acestei lecții, vom limita discuția la trei. Prima este speranța că Dumnezeu va împlini în cele din urmă profeția din timpul exilului legată de un profet special care urma să fie vestitorul Domnului.

Potrivit cu Isaia 40:3-5, un profet special urma să anunțe venirea Domnului pentru a-i învinge pe toți dușmanii Lui și a restabili monarhia davidică. După venirea acestui mesager, restabilirea era iminentă.

A doua – poporul încă îl aștepta pe ultimul profet asemenea lui Moise, care se va ridica să conducă poporul în neprihănire, așa cum făcuse Moise în perioada pre-

monarhică. Iată cuvintele Domnului către Moise din Deuteronomul 18:18:

Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu (Deuteronomul 18:18).

În Vechiul Testament exista așteptarea venirii Domnului nostru Isus Hristos ca profet, preot și împărat. Deuteronomul 18 este un pasaj foarte, foarte important care vorbește despre un profet care urma să vină și să fie la fel ca Moise. În contextul Vechiului Testament, la fel ca Moise era cineva care L-a văzut pe Dumnezeu față în față și a primit revelația Lui în mod unic. De fapt, Moise era un fel de apogeu al tuturor profetilor. Citind Vechiul Testament, în special sfârșitul capitolului 34 din Deuteronomul, aflăm că încă nu se ridicase niciun profet ca Moise. Asta ne pregătește pentru venirea unuia care va fi ca Moise, dar mai mare, care va spune cuvântul lui Dumnezeu, care ne va transmite adevărul lui Dumnezeu și care L-a văzut pe Dumnezeu față în față. Toate acestea își ating apogeul în Domnul nostru Isus Hristos. Capitolul 1 din Ioan preia această idee, că Domnul nostru L-a cunoscut pe Tatăl din veșnicie și Îl face cunoscut. Și Fapte 3 preia această idee, că aceasta e împlinirea acestei profeții, așa încât Isus este Cel care aduce împărăția lui Dumnezeu; El face să se îplinească revelația lui Dumnezeu. El este Cel care îplinește rolul lui Moise, dar la un nivel mult mai înalt. Evrei 1 pune un accent deosebit pe faptul că vorbirea lui Dumnezeu prin profeți, inclusiv prin Moise, culminează acum în Isus Hristos, Fiul Său, care face să se îplinească revelația aceea.

— Dr. Stephen Wellum

Într-un fel, poporul lui Dumnezeu a așteptat întotdeauna ca Domnul lor să-l trimită pe acest profet ca Moise. Din păcate, niciun profet din Vechiul Testament nu a fost capabil să demonstreze aceleași daruri spirituale puternice pe care le-a avut Moise sau să aducă toate binecuvântările legământului lui Dumnezeu. Dar în perioada restabilirii a fost reînnoită speranța că Dumnezeu urma să-l trimită în sfârșit pe acest profet ca să restabilească împărăția.

În al treilea rând, exista așteptarea ca, la restabilirea completă a împărăției, să fie restabilită și profeția. Țara avea să fie curățată de profeții falși, iar numărul celor adevărați avea să crească.

Cum a scris Zaharia, profetul restabilirii, în cartea sa în 13:2:

„În ziua aceea – zice Domnul oștirilor – voi stârpi din țară numele idolilor, ca nimeni să nu-și mai aducă aminte de ei; voi scoate, de asemenea, din țară pe prorocii mincinoși și duhul necurat”(Zaharia 13:2).

Mai mult, poporul încă aștepta împlinirea profeției din Ioel cu privire la

înmulțirea profețiilor adevărați ai lui Dumnezeu, care să ofere toate binecuvântările legământului. Iată ce a profetit Ioel în Ioel 2:28-29:

După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa vise și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea (Ioel 2:28-29).

Acele zile viitoare, la care Ioel se referă și prin expresia „după aceea,” erau vremurile sfârșitului, zilele din urmă în care Dumnezeu urma să-Și așeze pe deplin împărăția pe întreg pământul și să-Și toarne binecuvântările supreme peste poporul Său. Ei așteptau ca în acea perioadă profeția să fie foarte des întâlnită în rândul oamenilor credincioși lui Dumnezeu, în timp ce promovau legământul Lui și se îndemneau unii pe alții să I se închine.

Vechiul Testament se încheie cu Israelul în neorânduială și cu puțină speranță într-un succes imediat al împărăției. Totuși, credincioșii din Israel și-au păstrat încrederea că Dumnezeu va împlini până la urmă toate așteptările Vechiului Testament legate de împărăția Sa și că va face asta în parte prin slujba de profet. După cum vom vedea, tocmai asta s-a întâmplat în lucrarea lui Isus.

După ce am cercetat contextul vechi-testamentar privitor la responsabilitățile și slujirea pe care le-a dat Dumnezeu profeților Săi, suntem gata să trecem la doua temă majoră: împlinirea slujbei profetice în persoana lui Isus.

ÎMPLINIREA ÎN ISUS

Noul Testament arată clar că Isus este profetul suprem al lui Dumnezeu. El este perfect calificat pentru a sluji ca ambasador autorizat al legământului lui Dumnezeu, îndeplinește perfect funcțiile acestei slujbe și, în El, sunt împlinite toate așteptările profetice ale Vechiului Testament.

Discuția noastră despre modul în care împlinește Isus slujba profetică se va axa pe aceleași categorii pe care le-am folosit pentru a descrie profeții Vechiului Testament și lucrarea lor, și anume: calificările, funcția și așteptările pentru această slujbă. Pentru început, să ne îndreptăm atenția spre modul în care a avut Isus calificările de profet.

CALIFICĂRILE

Așa cum am văzut mai devreme, profeții adevărați din Israel trebuiau să aibă patru calificări: să fie chemați de Dumnezeu; să li se dea cuvântul lui Dumnezeu ca să-l transmită oamenilor; să-I fie credincioși lui Dumnezeu, spunând numai ce le era poruncit; iar mesajul lor trebuia să fie autentificat prin împlinirea lui. După cum vom vedea, Isus a avut toate aceste calificări. În primul rând, a fost chemat de Dumnezeu.

Chemato de Dumnezeu

Isus a fost chemat specific de Dumnezeu pentru a fi profetul Lui. Putem vedea asta foarte clar în evenimentele legate de nașterea, botezul și schimbarea Lui la față.

Pentru început, iată cuvintele rostite de profetul Simeon la nașterea lui Isus, din Luca 2:30-35:

Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze Neamurile și slava poporului Tău, Israel ... Copilul este rânduit ... să fie un semn care va stârni împotrivire ... ca să se descopere gândurile multor inimi (Luca 2:30-35).

Simeon a arătat că, de la naștere, Domnul nostru a fost chemat să fie o revelație profetică și un semn pentru poporul Său.

Mai mult, la botezul lui Isus, atât Dumnezeu Tatăl, cât și Duhul Sfânt au arătat că Isus fusese chemat ca profet. În Matei 3-4, Marcu 1 și Luca 3-4, Dumnezeu Tatăl a vorbit audibil și Duhul Sfânt S-a arătat ca porumbel, pentru a arăta că Isus este Fiul lui Dumnezeu, care fusese desemnat pentru o slujire specială. În toate aceste capitole, botezul lui Isus îl pune deoparte pentru lucrarea Sa publică de proclamare a mesajului profetic de pocăință și venire a împărăției lui Dumnezeu.

Dar probabil că acțiunea care L-a identificat cel mai clar pe Isus ca profet a fost schimbarea Sa la față, descrisă în Matei 17:2-3:

Fața Lui a strălucit ca soarele și hainele I s-au făcut albe ca lumina ... Moise și Ilie stând de vorbă cu El (Matei 17:2-3).

Isus este văzut alături de cei mai mari profeți ai Vechiului Testament: Moise, dătătorul Legii și etalonul pentru cei care vor vesti cuvântul lui Dumnezeu poporului Său, și Ilie, făcătorul de minuni, a cărui propovăduire a chemat casa necredincioasă a lui David la pocăință. Prin simpla Sa prezență împreună cu acești doi bărbați, Isus a fost arătat ca mare profet.

Dar observați ce s-a întâmplat după aceea în Matei 17:4-5:

Petru a luat cuvântul și a zis lui Isus, „Doamne este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac trei colibe”... Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: De El să ascultați!” (Matei 17:4-5)

Dumnezeu le-a poruncit lui Petru și celorlalți ucenici să asculte nu de toți trei profeții, ci doar de Isus. Trebuiau să asculte de El mai presus de Moise și Ilie. În acest fel, chiar Dumnezeu a demonstrat că Isus e cel mai mare profet al tuturor timpurilor.

Este interesant că în narațiunea schimbării la față Dumnezeu le poruncește ucenicilor sau îi îndeamnă să asculte de Isus. Cred că este important să ne dăm seama că El nu le-a spus să renunțe la Moise sau

Ilie, ci să-I dea înțâietate lui Isus. Ideea centrală a aceluia moment a fost să stabilească faptul că Isus Hristos reprezintă apogeul revelației lui Dumnezeu. Tradiția evreilor era să-i recunoască și să-i respecte pe Moise, ca întruchipare a Legii, și pe Ilie, ca unul din cei mai faimoși profeți. Nu este vorba că Legea este perimată sau că profeții sunt perimați. În mod cert nu vrem să ne abandonăm Vechiul Testament. Dar aici este subliniată natura chintesențială, supremă și superioară a revelației în Isus Hristos. După cum ni se spune în primul capitol din Epistola către evrei, că Dumnezeu ne-a vorbit în multe rânduri și în diferite feluri prin profeții Săi, însă acum Îl avem pe cel mai pur și complet. Dumnezeu nu trimite un mesager, ci El Însuși este printre noi. Cred că aceasta este ideea implicită de la baza poruncii date la schimbarea la față.

— Dr. Glen Scorgie

În ceea ce privește a doua calificare, Isus a afirmat concret că I se dăduse cuvântul lui Dumnezeu ca să-l transmită.

Cuvântul dat de Dumnezeu

Iată cuvintele lui Isus consemnate în Ioan 14:24:

Și Cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis (Ioan 14:24).

Isus a făcut afirmații similare în pasaje precum Ioan 12:49 și 14:10. De fapt, în capitolul 1 din Ioan Isus este numit Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul grecesc „*logos*,” folosit în Ioan 1 și tradus prin „Cuvânt,” a fost discutat mult de teologi de-a lungul timpului. Sigur, poate că am putea înțelege noțiunea de Dumnezeu ca rațiune sau Dumnezeu ca înțelepciune, însă noțiunea de Cuvântul Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu este o temă dominantă în Vechiul Testament. Este posibil ca Ioan să fi preluat anumite idei din filozofia greacă, dar, în același timp, să aplice cuvântul *logos* lui Isus ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, Cel care-L descoperă pe Dumnezeu, Dumnezeul care a spus: „Să fie lumină” a spus și s-a înfăptuit. Poate Ioan vrea doar să spună că, atunci când Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi, a venit cu toată autoritatea și puterea comunicativă pe care a exercitat-o Dumnezeu pe parcursul întregului Vechi Testament.

— Dr. Simon Vibert

În primul rând, putem vedea Cuvântul lui Dumnezeu ca persoană, Domnul Isus Hristos, și, în al doilea rând, ca vorbire a lui Dumnezeu. Dar Ioan Îl numește „Cuvântul lui Dumnezeu.” Principalul lucru care

Îl face este să ne comunice rolul Domnului nostru de a ni-L face cunoscut pe Tatăl. Autorul evreu ar spune că nimeni nu L-a văzut vreodată pe Domnul, dar Isus Hristos, care a fost în sânul Tatălui, a venit și ni L-a făcut cunoscut.

— Dr. Larry Cockrell

Dacă există un mesaj evanghelic în pasajul din Ioan, acesta este următorul: Isus este Dumnezeu și trebuie tratat ca atare. Astfel, ajungem la Ioan 20:28, unde autorul vrea să-L vedem pe Isus ca Dumnezeu, spunându-ne Cuvântul lui Dumnezeu. Putem avea încredere în el, deoarece este Cuvântul lui Dumnezeu.

— Dr. John McKinley

În al treilea rând, Isus împlinește calificarea profetică de a-I fi credincios lui Dumnezeu.

Credincios lui Dumnezeu

Pe parcursul lucrării Sale, Isus a insistat mereu că împlinește voia Tatălui. A spus și a făcut numai acele lucruri pe care Tatăl I le-a poruncit. Vedem asta în multe locuri, cum ar fi Ioan 5:19, 30 și 8:28.

Isus a spus clar și că toate cuvintele și lucrările Lui sunt în armonie cu ale profeților care au trăit înaintea Lui. De exemplu, a vorbit aprobator despre lucrarea lui Ioan Botezătorul în Matei 11:9-14. L-a confirmat pe prorocul Iona în Matei 12:38-45. Și-a început propria lucrare în Luca 4, spunând că împlinește Isaia 61 și sosirea promisă a unui profet uns. De fapt, Isus a afirmat în mod repetat adevărul și valabilitatea trainică a întregului Vechi Testament.

Așa cum a spus în Matei 5:17:

Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc (Matei 5:17).

În felul acesta și în alte feluri, Isus a arătat că tot ce a spus și a făcut a fost o demonstrație de loialitate totală față de Dumnezeu.

În final, Isus are și calificarea autentificării mesajelor Sale profetice prin împlinirea lor.

Autentificarea prin împlinire

Evangheliile dovedesc deseori statutul de profet autentic al lui Isus, arătând că profețiile Lui s-au împlinit. Uneori cuvinte spuse de El s-au împlinit imediat, cum ar fi când a ținut cu succes natura sub control, a scos demoni, a vindecat bolnavi și a înviat morți. În aceste cazuri, vremea, demonii, bolile și chiar moartea s-au supus imediat

poruncilor Sale profetice autoritare. Alteori, profețiile Lui s-au împlinit mai târziu, cum a fost în cazul profețiilor privitoare la viitor.

De exemplu, în Ioan 18:9, autorul ne oferă următoarea lămurire:

A zis lucrul acesta ca să se îplinească vorba pe care o spusese: „N-am pierdut pe niciunul din aceia pe care Mi i-ai dat” (Ioan 18:9).

Aici Ioan se referea la cuvintele lui Isus din rugăciunea de Mare Preot din Ioan 17:12, arătând că spusele lui Isus se împliniseră.

Și, desigur, s-au împlinit și cuvintele pe care le-a spus cu privire la moartea și învierea Lui iminentă, după cum citim în pasaje ca Matei 16:21, 20:18-19 și Ioan 18:32. Prin astfel de împliniri, s-a dovedit că este un profet adevărat al lui Dumnezeu.

Dar nu toate profețiile lui Isus s-au împlinit în timpul vieții Lui. Multe dintre ele aveau legătură cu viitorul și de multe ori cu viitorul îndepărtat. În unele cazuri, împlinirea acestor profeții este înregistrată în altă parte în istorie.

De exemplu, iată profeția pe care o face Isus în Luca 21:5-6:

Pe când vorbeau unii despre Templu, că era împodobit cu pietre frumoase și daruri, Isus a zis: „Vor veni zile când nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată” (Luca 21:5-6).

Isus a spus că templul evreiesc va fi distrus pentru că evreii au refuzat să se pocăiască de păcatul lor. Dar când El a murit, templul era încă intact. A fost distrus, însă, puțin după aceea, când romanii au prădat Ierusalimul în 70 d.H.

Evident, nu toate profețiile lui Isus s-au împlinit. De pildă, încă nu S-a întors pentru a desăvârși împărăția lui Dumnezeu. Dar o va face. De fapt, putem și ar trebui să avem deplină încredere că Isus Își va împlini până la urmă toate făgăduințele, pentru că, în toate cazurile în care Îi putem evalua profețiile în raport cu Scriptura și cu restul istoriei, cuvintele Sale au fost autentificate prin împlinire. Și, întrucât cuvintele Sale s-au împlinit întotdeauna în trecut, ar trebui să așteptăm ca ele să se îplinească și în viitor.

Siguranța noastră se bazează pe faptul că, dacă mergem la istoria vechi-testamentară, vedem că Dumnezeu Și-a împlinit toate făgăduințele cu privire la prima venire a Domnului Isus Hristos. Pas cu pas, începând cu prima promisiune din Geneza 3:15 și prin revelația profetică pe care o avem, Dumnezeu a anticipat venirea Fiului Său, Mesia. Toate acestea s-au întâmplat. Toate s-au împlinit acum 2000 de ani. Iar când Isus spune, cu privire la venirea și finalizarea lucrării Sale, că Se va întoarce, așa va fi – știind că Dumnezeu Și-a ținut promisiunile în trecut, putem fi siguri că va continua să facă la fel și în viitor.

— Dr. Stephen Wellum

După ce am văzut că Isus a avut calificările pentru slujba profetică, suntem gata să vedem cum a împlinit funcția acestei slujbe.

FUNCTIA

După cum am spus pe parcursul acestei lecții, profeții erau ambasadorii legământului lui Dumnezeu. Ei explicau voia Sa poporului, îndemnându-i pe oameni să se pocăiască de răzvrătirea lor și încurajându-i să-I slujească lui Dumnezeu cu loialitate. Am analizat în particular cele trei aspecte ale funcției lor: autoritatea, misiunea și metodele lor.

Acum vom descrie funcția lui Isus ca profet în paralel cu funcția profeților Vechiului Testament. În primul rând, vom vedea că și Isus a avut autoritatea de a vorbi pentru Dumnezeu, apoi vom vedea că misiunea Sa a fost similară cu cea a profeților Vechiului Testament și, în fine, vom arăta că metodele Sale au fost similare cu ale lor. Să vedem mai întâi autoritatea lui Isus de a-L reprezenta pe Dumnezeu.

Autoritatea

Noul Testament lămurește clar că Isus a avut autoritatea de a vorbi în numele Tatălui Său, lucru pe care-l vedem în pasaje ca Ioan 7:16-19, 12:49-50 și 14:24. În aceste pasaje, Isus a vorbit cu autoritatea care I-a fost delegată de Dumnezeu Tatăl.

După cum a spus mulțimilor din Ierusalim în Ioan 7:16-19:

**Învățătura Mea nu este a Mea, ci a celui ce M-a trimis pe Mine ...
Cine vorbește de la sine caută slava lui însuși; dar cine caută slava
Celui ce L-a trimis, Acela este adevărat și în El nu este strâmbătate
(Ioan 7:16-19).**

Autoritatea primită de la Tatăl reiese și din învățătura lui Isus, conform căreia oricine Îl primește pe El, Îl primește și pe Tatăl, iar cine Îl respinge pe El, Îl respinge și pe Tatăl. Acest lucru apare clar în foarte multe pasaje, precum Matei 10:40, Marcu 9:37, Luca 9:48, Ioan 13:20 și 12:44. Pentru exemplificare, iată cuvintele lui Isus din Luca 10:16:

Iar cine Mă nesocotește pe Mine nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine (Luca 10:16).

Cei care întorc spatele persoanei și cuvintelor mesagerului autorizat al lui Dumnezeu își vor da seama în cele din urmă de autenticitatea mesajului, dar este posibil ca până atunci să fi pierdut posibilitatea de a răspunde.

În următoarea relatare din Ioan 8:26-28, Isus Își înfruntă adversarii:

„Am multe de zis despre voi și de osândit în voi; dar Cel ce M-a trimis este adevărat; și Eu, ce am auzit de la El, aceea spun lumii.” Ei n-au înțeles că le vorbea despre Tatăl. Isus deci le-a zis: „Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu” (Ioan 8:26-28).

Având această înțelegere a autorității profetice a lui Isus, suntem în măsură să analizăm misiunea pentru care a fost trimis.

Misiunea

Așa cum am menționat anterior, ca ambasadori ai legământului lui Dumnezeu, profeții aveau misiunea de a aminti poporului lui Dumnezeu detaliile legământului și de a-i încuraja să asculte de condițiile lui. Aceasta a fost și misiunea atribuită lui Isus, în rolul Său de profet. Vedem acest lucru mai ales în modul în care a anunțat vestea bună că etapele finale ale împărăției lui Dumnezeu vin.

În primul rând, în toate învățăturile Sale despre împărăție, El a proclamat adevărul domniei și autorității lui Dumnezeu și, prin aceasta, a afirmat existența legământului lui Dumnezeu cu poporul Său. Întâlnim acest lucru în multe locuri, inclusiv în rugăciunea „Tatăl nostru” din Matei 6:10, în care Isus Și-a învățat ucenicii să se roage ca împărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ și ca voia Lui să se facă.

În al doilea rând, Isus a confirmat și că condițiile legământului sunt încă în vigoare și că oamenii nu le-au respectat, lucru care reiese clar din îndemnul pe care le-a dat oamenilor, de a se pocăi de păcatele lor, în pasaje ca Matei 4:17 și Marcu 1:15.

În fine, Isus a afirmat consecințele legământului în locuri precum cele șapte vaiuri din Matei 23, unde a îndemnat poporul să asculte de Dumnezeu pentru a-I evita judecata. În Fericirile cu care începe Predica de pe munte din Matei 5:3-12, El a încurajat poporul să ceară îndurarea lui Dumnezeu, pentru a primi binecuvântările Lui.

Iată cum Își rezumă El misiunea la începutul slujirii Sale publice, în Luca 4:17-21:

I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis ... să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”... [Apoi a spus:] „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit” (Luca 4:17-21).

Aici, Isus Se identifică în mod specific drept mesagerul sau vestitorul restabilirii împărăției lui Dumnezeu, profetizat în Isaia 61.

Isaia a spus că, atunci când Dumnezeu avea să aducă judecata finală împotriva dușmanilor Săi și să-Și extindă împărăția, prin Israel, în întreaga lume, va începe această lucrare printr-un profet special. Profetul urma să anunțe o veste bună, sau evanghelie, și anume că împărăția lui Dumnezeu vine în sfârșit. Prin acest anunț, profetul urma să reamintească poporului cu care Dumnezeu făcuse legământ obligațiile pe care le aveau – îndemnându-i să se pocăiască de păcatul lor, pentru a evita blestemele legământului, și să persevereze în credincioșie, pentru a primi binecuvântările lui. Conform mărturiei lui Isus, chiar Domnul nostru era acel Profet.

Care este relația dintre evanghelie și împărăția lui Dumnezeu? În

Evanghelia după Marcu, capitolul 1, primele cuvinte consemnate ale lui Isus sunt: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în evanghelie.” Evanghelia este vestea bună care proclamă că domnia împărăției lui Dumnezeu a venit în această lume. Astfel, toate minunile pe care le-a făcut Isus sunt semne ale acestei împărății. Deoarece domnia și împărăția lui Dumnezeu sunt aici, păcatele noastre sunt iertate. Orbii văd. Șchiopii umblă. Leproșii sunt curățiți. Demonii sunt dați afară și morții sunt înviați. Aceasta este vestea bună. Firește că vestea bună, în esența ei, este crucea – moartea și învierea lui Isus Hristos. Dacă Isus n-ar fi murit și înviat, nu ne-ar fi câștigat mântuirea, n-ar fi învins puterea morții și împărăția lui Dumnezeu n-ar fi venit la noi. De aceea, evanghelia este cea mai bună veste. Venirea împărăției lui Dumnezeu este cea mai mare binecuvântare și bucurie pentru rasa umană.

— Dr. Peter Chow

Una din întrebările reale din Noul Testament este aceasta: care este relația între împărăția lui Dumnezeu și evanghelie? Trebuie să începem prin a înțelege că împărăția lui Dumnezeu este domnia și stăpânirea Lui în inima bărbaților și femeilor și că se manifestă în fiecare domeniu al vieții. Calea prin care oamenii ajung sub această domnie și stăpânire este mesajul evangheliei, *euangelion*, vestea bună că Hristos Și-a dat viața pe cruce pentru păcatele lor. Iar prin puterea transformatoare a evangheliei sunt chemați la rândul lor să transforme lumea din jur și să aducă lucrarea împărăției lui Dumnezeu în fiecare domeniu al vieții lor.

— Dr. Jeff Lowman

După ce am explorat autoritatea și misiunea profetică a lui Isus, să aruncăm o privire la metodele pe care le-a folosit pentru a-Și îndeplini misiunea.

Metodele

La fel ca profeții Vechiului Testament, metoda principală a lui Isus pentru împlinirea misiunii Sale profetice a fost vorbirea. Adică i-a tras pe oameni la răspundere cu privire la legământul lui Dumnezeu proclamându-le cuvintele lui Dumnezeu. I-a acuzat de păcat; le-a poruncit să se pocăiască și să se supună voii lui Dumnezeu descoperite în Scripturi; i-a încurajat să persevereze în credincioșie; i-a avertizat de venirea judecății; și le-a oferit binecuvântări celor ce erau credincioși. A spus pilde. A prevestit viitorul. S-a rugat. Și a mijlocit pentru poporul lui Dumnezeu.

Este interesant că un lucru pe care Isus nu l-a făcut a fost că nu Și-a scris învățăturile în Scripturi, ci, la fel ca unii profeți din Vechiul Testament, ucenicii Lui au făcut acest lucru. Noul Testament conține patru evanghelii – Matei, Marcu, Luca și Ioan – în care ucenicii lui Isus I-au consemnat lucrarea profetică vorbită.

La fel ca profeții Vechiului Testament, pe lângă vorbire, Isus a folosit multe alte metode pentru a-Si înfăptui lucrarea profetică – metode care se bazau mai mult pe acțiuni speciale decât pe comunicare verbală. Probabil că cel mai evident mod sunt minunile Lui. Isus a înfăptuit mai multe minuni decât orice alt profet din istoria poporului lui Dumnezeu. Iar lucrările Lui miraculoase au depus mărturie despre legitimitatea Lui ca ambasador al lui Dumnezeu; au demonstrat puternica încuviințare a lui Dumnezeu față de tot ce a spus Isus.

Iată ce spune Isus în Ioan 10:25:

Lucrările pe care le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine (Ioan 10:25).

La fel ca prorocii Vechiului Testament, Isus a înfăptuit și unele acțiuni simbolice. De exemplu, a primit botezul de la Ioan Botezătorul, ca act simbolic, în Matei 3:15-17. La fel ca prorocii Vechiului Testament, Isus S-a implicat în conflicte spirituale. De pildă, El a triumfat asupra ispitei diavolului în Matei 4:1-11 și Luca 4:1-13 și a scos afară demoni în Marcu 1:25-26 și 5:13.

Analizând autoritatea, misiunea și metodele Lui profetice, putem observa că Isus Și-a împlinit cu adevărat slujba de profet. Din acest motiv, putem fi siguri că tot ce a profețit se va împlini. Cuvintele Lui sunt fidele și adevărate. De aceea, avem obligația să le ascultăm și să ne supunem lor. Pentru aceia dintre noi care facem parte din comunitatea de legământ a lui Dumnezeu, ascultarea de cuvintele lui Isus duce la binecuvântările legământului, în timp ce neascultarea duce la disciplinare. Pentru cei care nu fac parte din poporul lui Dumnezeu, cuvintele profetice ale lui Isus sunt atât un avertisment de judecată împotriva celor care-L resping, cât și o ofertă de viață pentru toți cei care se vor pocăi de păcatul lor și Îl vor primi prin credință.

După ce am văzut că Isus a împlinit atât calificările, cât și funcția slujbei de profet, să examinăm pe scurt cum a împlinit așteptările Vechiului Testament pentru viitorul slujbei profetice.

AȘTEPTĂRILE

Mai devreme în această lecție, am spus că la sfârșitul Vechiului Testament existau cel puțin trei așteptări legate de profeți în etapele finale ale împărăției lui Dumnezeu: venirea unui mesager profetic al Domnului, venirea unui ultim profet ca Moise și restabilirea profeției. După cum vom vedea, toate aceste așteptări și-au găsit împlinirea în persoana și lucrarea lui Isus.

Să analizăm fiecare dintre aceste așteptări în relație cu Isus, începând cu mesagerul Domnului.

Mesagerul Domnului

Mesagerul profetic așteptat fusese prorocit în Isaia 40:3-5, unde citim aceste cuvinte:

Un glas strigă: „Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtoarele, în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va vedea, căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 40:3-5).

Profetul special profețit aici trebuia să anunțe sosirea Domnului, care avea să-Și biruiască toți dușmanii și să restabilească monarhia davidică.

De fapt, Isus era atât Domnul care a venit să-Și învingă dușmanii, cât și Împăratul moștenitor al tronului lui David. Prin El, Dumnezeu împlinea toate profețiile cu privire la zilele din urmă și la împărăția Lui. Dar cine era mesagerul Său? Cum a fost împlinită în Isus profeția cu privire la mesagerul Domnului? Ioan Botezătorul a fost cel care a anunțat venirea lui Isus.

Iată cuvintele lui din Ioan 1:23:

„Eu,” a zis el, „sunt glasul celui ce strigă în pustiu: „Neteziți calea Domnului!” (Ioan 1:23)

Lui Ioan Botezătorul i-a fost atribuit rolul de a anunța sosirea lui Dumnezeu, care avea să vină ca un războinic pentru a-Și învinge dușmanii și a-Și binecuvânta poporul. Iar cel anunțat și vestit de Ioan Botezătorul a fost Isus.

Iată această relatare în Evanghelia după Ioan 1:32-34:

Ioan a făcut următoarea mărturisire: „Am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste [Isus]. Eu nu-L cunoașteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.” Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 1:32-34).

Ioan și-a împlinit misiunea profetică identificându-L pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu, care venise să aducă împărăția lui Dumnezeu învingându-Și dușmanii și restabilind tronul casei lui David.

A doua așteptare a Vechiului Testament împlinită de Isus cu privire la viitorul profeției era venirea unui ultim profet ca Moise.

Profet ca Moise

În Deuteronomul 18:15, Moise a spus lui Israel următoarele cuvinte:

Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el (Deuteronomul 18:15).

În Fapte 3:22-23, Petru afirmă explicit că Isus a fost profetul „la fel ca Moise” anticipat de Vechiul Testament.

Isus a făcut minuni la o scară nemaivăzută de la Moise până la El. El a profețit cu o cunoaștere mai mare decât oricare altul de la Moise încoace. L-a cunoscut pe Dumnezeu față în față, la fel ca Moise. Și a asigurat ca toți cei care răspund cu credință învățaturii Sale profetice să fie socotiți ca păstrători perfecți ai legământului și, astfel, să moștenească binecuvântările depline ale împărăției de legământ a lui Dumnezeu.

Cum citim în Evrei 3:5-6:

Cât despre Moise, el a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu” ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezgduită și nădejdea cu care ne laudăm (Evrei 3:5-6).

De fapt, Noul Testament ne învață că Isus nu a fost doar cel mai mare profet de la Moise, ci cel mai mare profet din toate timpurile. Evrei 1:1-2 ne învață că, înainte de Isus, activitatea lui Dumnezeu prin profeții Săi a avut loc într-un interval mare de timp și a avut diverse mijloace și abordări. Dar în această vreme a restabilirii împărăției Lui, Dumnezeu ne-a dat o revelație și mai mare prin Fiul Său, cel mai mare dintre toți profeții. Așa cum vedem în Ioan 1:18 și 14:9, Isus este cea mai completă și mai clară revelație a identității, voii și mântuirii Tatălui. De fapt, potrivit cu Ioan 1:14, Isus este chiar Cuvântul lui Dumnezeu întrupat.

Superioritatea revelației lui Isus față de toți ceilalți profeți care au venit înaintea Lui constă în faptul că El nu numai că proclamă Cuvântul lui Dumnezeu, ci este chiar Cuvântul lui Dumnezeu întrupat. El întruchipează Cuvântul lui Dumnezeu. Toți ceilalți profeți care au venit înainte de El, oricât ar fi fost slujirea lor de remarcabilă, au fost doar purtători de cuvânt ai Cuvântului lui Dumnezeu. Când vine Isus, El este în mod cert un purtător de cuvânt al Cuvântului lui Dumnezeu, predică în mod cert împărăția lui Dumnezeu, predică pocăința, predică poruncile lui Dumnezeu, dar o face într-un mod în care, din pricina întrupării, întruchipează și identitatea lui Dumnezeu.

— Dr. Rob Lister

Deci, când Isus vine ca profet, preot și împărat, împlinind toate aceste roluri în Israel, toate slujbele sunt împlinite în Hristos. Ca profet, El este cel despre care a prorocit Moise: va veni unul „ca mine.” Atunci El va pune capăt tuturor celorlalte profeții. Motivul pentru care Dumnezeu a vorbit într-un mod definitiv prin Fiul Său este că niciunul din ceilalți profeți nu a fost Dumnezeu și nu a putut absorbi întreaga Lui revelație. Dar acum vine cel care este descoperitorul, cel știe cine este Dumnezeu, pentru că El este Dumnezeu. El cunoaște toate planurile lui Dumnezeu, cunoaște sfințenia Lui și știe exact ce trebuie făcut pentru a-L împăca pe Dumnezeu. Așadar, El are în El

toate preocupările lui Dumnezeu și tot ce-L interesează, pentru că El este Dumnezeu. Așa că, îndurarea revelației lui Hristos, în persoana Sa și în cuvintele Sale, ca profet al nostru, ne arată că nu trebuie să mai punem nicio întrebare în afara celor descoperite de Hristos, pentru că El este destul de înțelept ca să știe ce trebuie și ce nu trebuie să descopere. El știe totul, ca să ne dea adevărul absolut și exemplul absolut în tot ceea ce face. El este profetul perfect.

— Dr. Thomas Nettles

Semnificația lui Isus ca împlinire a slujbei profetice nu poate fi subliniată îndeajuns. El este cea mai clară și mai sigură revelație a voii și scopurilor Tatălui, dezvăluind atât cerințele lui Dumnezeu, cât și promisiunile Lui pentru restabilirea Împărăției.

Al treilea mod în care vedem așteptările Vechiului Testament cu privire la profeție împlinite în Isus are legătură cu restabilirea profeției.

Restabilirea profeției

Așa cum am văzut, Vechiul Testament a anticipat o zi în care profeții falși vor fi înlăturați, iar profeții adevărați vor fi extrem de numeroși în poporul lui Dumnezeu. Această așteptare a început să se realizeze prin Isus. Înmulțirea profeților adevărați a început când Isus Și-a rânduit numeroșii apostoli să predice Cuvântul cu putere în întreaga lume și a continuat în ziua Cincizecimii, când a turnat Duhul Său peste biserică, drept care toți au început să profețească în limbi.

Iată descrierea acestui eveniment în Fapte 2:4, urmată de explicația lui Petru din Fapte 2:14-18:

Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească ... Atunci Petru ... le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta ... aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: „În zilele de pe urma, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa vise! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci (Fapte 2:4, 14-18).

În biserica primară, Isus Și-a trimis Duhul ca să împuternicească biserica pentru profeție. Cu toate că bisericile de azi dezbat frecvent continuitatea acestei profeții, nimeni nu poate pune la îndoială faptul că a fost o lucrare puternică și foarte răspândită pe care a folosit-o Isus pentru a-Și întemeia biserica în zilele de început ale împărăției.

Dar cum rămâne cu profeția mincinoasă? Cum s-a împlinit așteptarea Vechiului Testament despre sfârșitul profeției false împlinit în Isus? În definitiv, multe pasaje din Noul Testament menționează profeția falsă ca problemă continuă a bisericii. Vedem asta în Matei 7:15, 24:11, 24, 2 Petru 2:1 1 Ioan 4:1 și în alte pasaje.

Răspunsul are două fațete. Pe de o parte, profeția falsă a început să fie împiedicată prin înmulțirea profețiilor adevărați, a căror misiune a fost să o descopere și să o condamne.

Pavel dă învățătură despre această problemă în 1 Corinteni 14:29:

Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece (1 Corinteni 14:29).

Pavel a explicat clar că una dintre misiunile profețiilor adevărați ai bisericii a fost să stârpească și să cenzureze profețiile false.

Pe de altă parte, este clar că profeția falsă este o problemă care continuă. Dar, în cele din urmă, Isus va înlătura definitiv profeții mincinoși și cuvintele lor. Când Se va întoarce ca să judece și Își va desăvârși împărăția, îi va distruge definitiv și irevocabil pe toți profeții falși. Până atunci, trăim fiind conștienți că Isus Și-a inaugurat împărăția și a început să limiteze profeția falsă, dar încă nu a făcut judecata care-i va pune capăt pe veci.

Isus este perfect calificat pentru slujba de profet, îndeplinește cu credincioșie și cu adevărat funcțiile unui profet și împlinește așteptările Vechiului Testament cu privire la această slujbă. Și aceasta este o veste bună. În Vechiul Testament, Dumnezeu a promis poporului Său că într-o bună zi se va ridica un profet ca Moise, pentru a-l conduce poporul în credincioșia legământului. Acum, această promisiune este împlinită în Isus. Din acest motiv, Îl recunoaștem și-L onorăm pe Isus ca cel mai mare profet din toate timpurile, Îi ascultăm și Îi credem cuvintele și ne supunem învățăturilor Lui și le ascultăm. Facem lucrul acesta cu încredințarea că Cuvântul Său profetic este sigur și că ne va face să ne bucurăm veșnic de binecuvântările legământului lui Dumnezeu.

După ce am examinat atât contextul Vechiului Testament, cât și împlinirea slujbei profetice în Noul Testament, suntem gata să trecem la al treilea subiect: aplicarea actuală a lucrării profetice a lui Isus.

APLICAREA ACTUALĂ

Un mod potrivit de abordare a aplicării actuale a lucrării profetice a lui Hristos poate fi găsit în *Catehismul extins de la Westminster*, răspunsul numărul 43, care spune:

Hristos îndeplinește slujba de profet prin faptul că descoperă bisericii, în toate timpurile, prin Duhul și Cuvântul Său, în diferite moduri, întreaga voie a lui Dumnezeu în toate lucrurile care țin de zidirea și mântuirea lor.

În acest răspuns, catehismul rezumă lucrarea profetică a lui Hristos prin revelația pe care o dă bisericii și menționează cel puțin două aspecte ale lucrării de revelare. În primul rând, vorbește despre amplexarea revelației lui Hristos, adică în toate timpurile, prin Duhul și Cuvântul Său și în diferite moduri. În al doilea rând, arată conținutul revelației profetice a lui Hristos, adică întreaga voie a lui Dumnezeu în toate lucrurile ce țin de zidirea și mântuirea lor.

Deoarece rezumatul oferit de *Catehismul extins de la Westminster* este atât de util, îl vom folosi ca model pentru a discuta aplicarea actuală a lucrării profetice a lui Isus. Mai întâi, ne vom ocupa de amploarea revelației profetice oferite de Hristos și de implicațiile sale în viața noastră. Apoi ne vom concentra pe conținutul revelației profetice pe care o primim de la Hristos și obligațiile pe care le avem. Să vedem mai întâi amploarea revelației pe care o primim de la Hristos, profetul nostru.

AMPLOAREA REVELAȚIEI

Atunci când catehismul spune că Hristos dă revelație bisericii Sale, „în toate timpurile, prin Duhul și Cuvântul Său, în diferite moduri,” afirmă adevărul biblic că Hristos este Cel care ne vorbește prin întreaga Scriptură și profeție adevărată.

Isus a rostit chiar El multe cuvinte profetice, dar a trimis și Duhul Său Sfânt pentru a-i inspira pe profeții adevărați, înainte și după El, care și-au îndeplinit slujirea în diferite moduri. Dar cel mai important lucru de reținut din acest proces este că întreaga Biblie, atât Vechiul Testament, cât și Noul Testament, este cuvântul profetic al lui Hristos către biserica Lui.

Poate părea ciudat să ne gândim că întreaga Biblie este Cuvântul lui Hristos. La urma urmei, Isus nu a scris niciuna din cărțile Scripturii. Și chiar și în evangheliile există mult material în afară de citarea spuselor Lui. Dar aceasta a fost învățătura consecventă de-a lungul istoriei bisericii.

De exemplu Origen, unul dintre părinții bisericii primare, a scris despre lucrarea profetică a lui Isus de inspirație a Scripturii în prefața lucrării *Despre principii*, scrisă la începutul secolului al III-lea. Iată ce a spus:

Prin cuvintele lui Hristos, nu ne referim doar la cele rostite de El când a devenit om ... căci înainte de aceasta, Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, a fost în Moise și profeți ... Mai mult de atât ... după înălțarea Sa la cer, a vorbit prin apostoli.

Cuvintele lui Origen, care au fost susținute de-a lungul istoriei bisericii, afirmă că Scriptura este în totalitate cuvântul profetic al lui Hristos. Iar această idee este în totalitate biblică.

În primul rând, Biblia ne învață că slujirea profetică a lui Isus I-a precedat, de fapt, întruparea și lucrarea pământească, deoarece El i-a inspirat pe profeții Vechiului Testament.

Iată ce spune apostolul Petru în 1 Petru 1:10-11:

Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate (1 Petru 1: 10-11).

Învățătura lui Petru este că Hristos trimisese Duhul Sfânt ca să-i inspire și să-i

motiveze pe profeții Vechiului Testament când cercetau și se întrebau despre împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu de răscumpărare. În acest sens, întreg Vechiul Testament este cuvântul lui Hristos.

La fel cum slujirea profetică a lui Isus a început înainte de lucrarea Sa pământească, a continuat și după înălțarea Sa la cer, deoarece El a trimis Duhul Său să-i inspire pe apostoli și pe ceilalți scriitori ai Noului Testament în lucrarea lor.

Iată ce spune Isus în Ioan 16:13-15:

„Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul ... Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că [Duhul] va lua din ce este al Meu și vă va descoperi (Ioan 16: 13-15).

Este important să înțelegem că întreaga Biblie este Cuvântul lui Hristos pentru noi, deoarece asta afirmă că fiecare carte a Scripturii este canonică și relevantă pentru viața bisericii actuale. A-L accepta pe Hristos ca profet al nostru înseamnă a-I primi toate cuvintele ca revelație a împărăției și legământului lui Dumnezeu, atât Vechiul, cât și Noul Testament. Nu ne putem mulțumi doar cu respectarea citatelor cuvintelor lui Isus din evanghelii și nici măcar cu întregul Nou Testament. Trebuie să citim, să înțelegem și să ascultăm de tot ce este scris în Biblie, pentru că totul este Cuvântul lui Hristos pentru noi.

Desigur, trebuie să facem asta ținând seama de schimbările istorice majore. De exemplu, revelația mai târzie, cum ar fi Noul Testament, ne arată în mod frecvent cum să înțelegem și să aplicăm revelația anterioară, cum ar fi Vechiul Testament. Dar principiul de bază rămâne neschimbat: întreaga Biblie este cuvântul lui Hristos pentru biserica Lui din toate veacurile.

Când venim la Biblie, cred că fiecare dintre noi are locuri favorite, secțiuni favorite din Cuvânt, și mulți oameni sunt atrași, pe bună dreptate, mai întâi de evanghelii și de cuvintele lui Isus. Totuși, așa cum confirmă Cuvântul și cum au confirmat cu consecvență primii creștini și cei din primele generații, toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și este astfel de folos să ne învețe, să corecteze greșelile din viața noastră și să ne arate calea cea bună, dreaptă și netedă, calea dătătoare de viață. Deci, chiar dacă putem avea anumite preferințe și putem fi atrași de anumite cărți sau spuse, întreaga mărturie a Scripturii este importantă, deoarece suntem oameni întregi și, când ne raportăm la alții, asta ne aduce laolaltă în jurul Cuvântului lui Dumnezeu.

— Dr. James D. Smith III

O înțelegere corectă a lui Isus în rolul de profet, Cel care este împlinirea întregii revelații profetice, în care au fost împlinite toate promisiunile lui Dumnezeu, înseamnă că și revelația Vechiului Testament este Cuvântul Lui. Mesajele din evanghelii, în care vorbește direct, sunt Cuvântul Lui. Prin extindere, și chemarea apostolilor – ei acționează ca emisari ai Săi, ca unul prin Duhul, sub

inspirație, ca să ne dea Cuvântul Său și să ne învețe cine este Isus și ce a făcut, așa încât, fie că este Vechiul Testament, fie că sunt evangheliile sau epistolele, întreaga Biblie este pentru noi și pentru învățătura noastră. Este Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi, pe care trebuie să-l urmăm în întregime și să-l citim pe tot, în lumina venirii lui Isus Hristos și a tuturor lucrurilor pe care le-a făcut pentru noi.

— Dr. Stephen Wellum

Reținând ce am învățat despre amploarea revelației profetice a lui Hristos, să ne îndreptăm către conținutul revelației profetice pe care o primim de la Hristos și obligațiile rezultante.

CONȚINUTUL REVELAȚIEI

Catehismul extins de la Westminster rezumă conținutul Scripturii, spunând că Hristos a revelat profetic bisericii Sale „întreaga voie a lui Dumnezeu în toate lucrurile care țin de zidirea și mântuirea lor.” Într-un sens, acesta este o declarație foarte largă, care afirmă suficiența Scripturii. Dar, când o privim în contextul specific al slujbei de profet a lui Hristos, ne ajută să vedem că întreaga Biblie ne-a fost dată de Hristos, emisarul suprem al legământului lui Dumnezeu, pentru a ne învăța condițiile legământului, pentru a ne motiva să-i evităm blestemele și să-i urmărim binecuvântările prin ascultare fidelă. Privită astfel, voia lui Dumnezeu constă în respectarea condițiilor legământului și aplicarea acestuia în viața noastră. Zidirea noastră constă în înțelegerea corectă a condițiilor legământului, în timp ce mântuirea noastră constă în binecuvântările legământului.

Întreaga Biblie este Cuvântul legământului lui Dumnezeu cu poporul Său. Și, întrucât Hristos este Dumnezeu, întreaga Biblie este și Cuvântul Său. De pildă, Isus a afirmat frecvent valabilitatea veșnică a Vechiului Testament. Iar la sfârșitul lucrării Sale a promis că va trimite Duhul Sfânt apostolilor inițiali, pentru a putea scrie și autoriza Scripturi suplimentare, scrieri ce formează acum Noul Testament.

Isus Și-a învățat ucenicii și cum să aplice prevederile legământului lui Dumnezeu în vremea lor și i-a motivat să asculte de voia lui Dumnezeu pentru a primi binecuvântările legământului și a evita judecata divină. După cum a scris Pavel mai târziu, toată Scriptura a fost dată bisericii pentru a ne echipa în vederea slujirii și ascultării de Domnul nostru.

Potrivit acestor idei, ne vom concentra pe două aspecte ale conținutului revelației profetice a lui Hristos din Scriptură. Mai întâi, vom descrie cum ne ajută înțelegerea corectă a slujbei Sale de profet să interpretăm toată Scriptura, astfel încât să fim zidiți în ceea ce privește voia lui Dumnezeu. În al doilea rând, vom descrie cum ne poate călăuzi înțelegerea corectă a slujbei profetice a lui Hristos în timp ce ne supunem Scripturii, astfel încât să primim binecuvântarea legământului – mântuirea. Să începem cu ideea că rolul de profet al lui Hristos are implicații asupra felului în care interpretăm Scriptura.

Interpretarea Scripturii

În Orientul Apropiat antic, popoarele erau conștiente de obligația de a răspunde mesajelor pe care împărații suzerani le trimiteau prin ambasadori. Consecințele ignorării acestor mesaje erau grave. Același lucru este valabil și pentru revelația lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Își revelează voia poporului Său, Se așteaptă ca noi să-I ascultăm cuvintele, pentru a înțelege ce ne cere și a-I răspunde cu ascultare, așa încât să-I primim mântuirea. Privite în această lumină, cuvintele Scripturii date de Hristos prin Duhul Sfânt nu sunt doar păreri personale ale cuiva cu privire la anumite probleme, sau adevăruri ilustrative, ci sunt mesajele legământului marelui Împărat, care cer un răspuns ascultător.

Iată ce citim în Evrei 2:2-3:

Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare? Această mântuire ... a fost vestită întâi de Domnul (Evrei 2:2-3).

Cei care resping cuvântul lui Isus sunt condamnați să sufere blestemele veșnice ale legământului, dar cei care primesc mesajul Său cu credință și ascultare primesc binecuvântările legământului – mântuirea și viața veșnică.

Deoarece cuvântul lui Hristos din toată Scriptura a fost menit să administreze legământul lui Dumnezeu cu poporul Său, cel mai bun mod de a-l interpreta este conform structurii legământului. După cum am văzut, elementele de bază ale acestei structuri sunt bunăvoința lui Dumnezeu față de noi, loialitatea pe care ne-o cere și consecințele făgăduite – binecuvântări pentru ascultare și blestemele pentru neascultare.

După cum am văzut mai devreme, aceste elemente sunt proeminente în întregul Vechi Testament, înainte de nașterea lui Isus. Și apostolii lui Hristos au scris despre aceste teme destul de frecvent după înălțarea lui Hristos la cer. Pe deasupra, putem vedea aceleași teme în slujirea profetică a lui Hristos din timpul lucrării Sale pământești. De exemplu, El vorbește despre bunăvoința lui Dumnezeu în pasaje precum Matei 5:45 și 6:26-33. În Matei 25:14-30 a spus că omul este dator să asculte și în Luca 13:1-8 și 12:35-38 a accentuat consecințele răspunsului omului.

Dacă ținem cont de aceste structuri ale legământului când citim Biblia, ne vor ajuta să înțelegem sensul întregii Scripturi. Fie că citim cărțile istorice, poetice, literatura sapiențială, epistolele sau cărțile profetice, ar trebui să punem mereu întrebări de genul: Cum descoperă acest pasaj bunăvoința lui Dumnezeu față de poporul Său? Cum descoperă loialitatea pe care o cere de la poporul Său? Ce spune despre blestemele care vin peste cei care refuză să fie credincioși? Ce binecuvântări oferă celor ce aud și ascultă? Tot ce ne învață Scriptura are legătură cu bunăvoința, favoarea și ajutorul lui Dumnezeu, cu cerințele și legile pe care Se așteaptă să le împlinim datorită loialității noastre față de El și cu răsplățile pentru ascultare și pedepsele pentru neascultare.

Cei care-L urmează pe Hristos au de-a face cu nenumărate întrebări și alegeri în lumea contemporană. În fiecare zi luăm decizii cu privire la noi înșine, la familie, la serviciu, la relațiile și bisericile noastre și chiar la politica națională. Cert este că cuvântul profetic al lui Hristos pentru noi se ocupă de toate aceste subiecte și chiar mai mult. Legământul lui Dumnezeu acoperă fiecare aspect al vieții noastre. Iar când înțelegem că

Hristos ne-a dat Cuvântul Său ca mijloc de a trăi în ascultare de Dumnezeu în cadrul legământului, putem să înțelegem mai bine acel Cuvânt și să trăim într-un mod vrednic de Dumnezeu și care duce la binecuvântare.

Înțelegând cum ne ajută rolul profetic al lui Hristos să interpretăm Scriptura, să abordăm modalitățile prin care ne poate ajuta să ne supunem Scripturii pentru a primi binecuvântările mântuirii din legământ.

Supunerea față de Scriptură

Sunt multe feluri în care putem rezuma obligația noastră de a ne supune voii lui Dumnezeu revelate în Scriptură, iar pe parcursul acestui ciclu vom aborda câteva dintre ele. Însă în această lecție vrem să abordăm aceste probleme din perspectiva slujbei de profet a lui Hristos.

Ne vom concentra pe cele două idei pe care le accentuau de regulă profeții: pocăința de păcat, pentru a evita blestemele legământului, și credința în Dumnezeu, pentru a obține binecuvântările legământului. Să analizăm mai întâi pocăința.

După cum vă amintiți, una din funcțiile principale ale profeților din Vechiul Testament era de a-i amenința pe păcătoși cu blestemele legământului, pentru a-i determina să se pocăiască. Aceasta a fost și o parte a lucrării lui Isus în Noul Testament.

Iată cum rezumă Matei mesajul propovăduirii lui Isus în Matei 4:17:

De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască și să zică: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 4:17).

De fapt, această temă este găsită în tot Vechiul și Noul Testament. Este una din cele mai comune teme din toată Scriptura. Pentru că fiecare părticică din Scriptură ne descoperă voia lui Dumnezeu pentru noi, pocăința de modurile în care nu trăim după voia Sa este o aplicație legitimă a oricărui text.

Știm cu toții că pocăința este actul prin care ne întoarcem de la răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu la supunerea față de voia Sa. Ne întoarcem de la păcat și în același timp ne întoarcem spre Dumnezeu în credință. Pocăința inițială are loc atunci când oamenii vin pentru prima oară la Hristos cu credință mântuitoare. Auzim cuvântul evangheliei și ne pocăim de păcate. Dar este la fel de adevărat că pocăința ar trebui să aibă loc pe tot parcursul vieții creștine.

Reformatorul protestant Martin Luther a preluat această idee în prima din cele 95 de teze scrise în 1517 d.H., unde spune:

Când Domnul și Stăpânul nostru Isus Hristos a zis: „Pocăiți-vă,” El a vrut ca întreaga viață a credincioșilor să fie una de pocăință.

Luther și-a dat seama că ființele umane căzute păcătuiesc mereu și, de aceea, chiar și credincioșii trebuie să facă din pocăință o practică zilnică.

Un mod de încurajare a pocăinței este să urmărim exemplul lui Isus și al profeților din Vechiul Testament, proclamând condițiile legământului lui Dumnezeu. Când le spunem necredincioșilor ce cere Dumnezeu, putem să-i îndemnăm să se lase de păcat pentru a scăpa de judecata blestemelor Lui. Când credincioșii aud Cuvântul lui

Dumnezeu și își conștientizează greșelile, trebuie să se pocăiască. Desigur, adevărații credincioși nu trebuie să-și facă griji că vor cădea sub blestemele eterne ale lui Dumnezeu – Isus S-a asigurat de asta când a murit pe cruce pentru noi. Însă este adevărat că Dumnezeu ne disciplinează uneori în moduri asemănătoare cu blestemele legământului Său, după cum vedem în pasaje ca Evrei 12:5-11.

Prin încurajarea și practicarea pocăinței în viața de zi cu zi, credincioșii cinstesc lucrarea profetică a lui Hristos și urmăresc binecuvântările legământului lui Dumnezeu. Dar, când facem asta, este important să recunoaștem că pocăința evlavioasă nu constă în a ne cufunda în disperare din cauza păcatului nostru. Deși recunoașterea vinei poate aduce întristare, ea nu e menită să ducă la disperare, ci să ne restabilească relația cu Dumnezeu și bucuria în El.

Iată ce citim în 2 Corinteni 7:10:

Când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată (2 Corinteni 7: 10).

Cred că fiecare creștin este chemat la un mod de viață de pocăință regulată, adică mărturisirea păcatelor cu sinceritate înaintea Domnului. Chiar Isus spune că trebuie să ne luăm crucea în fiecare zi, aceasta sugerând cu siguranță nu doar că ar trebui să fim pregătiți să suferim, ci și să mergem pe drumul crucii, adică să murim față de păcatele noastre și să căutăm iertarea lui Dumnezeu. Asta înseamnă crucea. Deși este un mare adevăr că, atunci când cineva vine la Domnul pentru prima oară și își mărturisește păcatele, este o faptură nouă și este curățit – acestea sunt mari adevăruri pe care trebuie să le păstrăm – ca să fim sinceri, toți ne murdărim hainele în fiecare zi și, dacă vrem ca acestea să fie albite, trebuie să ne întoarcem pentru curățare, pentru înnoire. În Vechiul Testament sunt versete clare care spun că există mari binecuvântări pentru cei care se pocăiesc și se întorc la Domnul, care nu iubesc și nu ascund nelegiuirea în inima lor. În Psalmul 32 ni se spune: „ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea.” Ferice de cei ce nu sunt făcuți responsabili de păcatele lor. Acest psalm vorbește despre o mare bucurie pentru că persoana găsește iertarea. Aceasta este o experiență pe care creștinii o pot avea în fiecare zi; bucuria iertării păcatelor. Dacă urmărim această disciplină, sunt binecuvântări incredibile, pocăința ce duce la o viață nouă.

— Dr. Peter Walker

Având această înțelegere a pocăinței de păcate, să analizăm aspectul credinței în Dumnezeu.

Isus și alți profeți biblici au încurajat credința continuă în Dumnezeu și ascultarea de legământul Lui, pentru ca oamenii să primească binecuvântările lui Dumnezeu. Acest principiu se aplică și creștinilor de azi. Dacă sperăm să primim binecuvântările mântuirii

când împărăția va veni în toată plinătatea ei, este important să perseverăm în credință și să ne-o demonstrăm prin ascultarea de legământul lui Dumnezeu. Vedem acest lucru în multe pasaje din Noul Testament, cum ar fi Efeseni 2:8-10, 2 Tesaloniceni 1:4-12, Evrei 12:1-11 și Iacov 2:14-18.

Ca exemplu, iată cuvintele din 1 Ioan 5:3-4:

Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră (1 Ioan 5:3-4).

Așa cum spune Ioan aici, adevărata credință creștină biruiește – perseverează – atât în dedicarea față de Dumnezeu, cât și în exprimarea acesteia prin ascultarea poruncilor Lui.

E drept că perseverarea în credință și ascultare, în timp ce așteptăm împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu, este o luptă. Dar poporul lui Dumnezeu din fiecare epocă s-a confruntat cu această provocare. A fost valabilă în Vechiul Testament, în Noul Testament și pe parcursul întregii istorii a bisericii. Știm, însă, că promisiunile lui Dumnezeu sunt sigure și că Hristos Se va întoarce pentru a termina ce a început.

În epistolele sale, apostolul Pavel este foarte clar când abordează motivația credincioșiei noastre în Hristos, care constă în a ne aduce aminte de lucrarea pe care a făcut-o pentru noi, adică mântuirea noastră. Aceasta este motivația de bază. Dar Scriptura vrea să ne informeze și cu privire la alte motive. În primul rând, este foarte sinceră cu faptul că va veni o zi a judecății, când vom da socoteală pentru orice cuvânt nefolositor și pentru orice faptă nefolositoare. Ei bine, aceasta ar trebui să fie o motivație pentru credincioșie. De asemenea, avem imaginea de ansamblu că ne găsim cea mai mare bucurie în cea mai profundă ascultare. Cine n-ar vrea acea bucurie? De ce să ne lipsim de acea bucurie, când știm că motivația noastră nu este doar să scăpăm de pedeapsa și judecata lui Dumnezeu, ci să primim binecuvântările pe care ni le dă Dumnezeu prin ascultare? Scriptura este clară și asupra unui alt lucru. Lumea e cu ochii pe noi, iar credibilitatea mărturiei noastre creștine depinde în mare măsură de felul în care aceasta ne vede trăind sau nu cu credincioșie în Hristos. Asta ridică miza, ca să zic așa, și ne amintește că avem multiple motivații ca să trăim în credincioșie în Hristos.

— Dr. R. Albert Mohler

Într-o zi, când Isus Se va întoarce și vom primi binecuvântările depline pe care le-a profețit, credința noastră va fi justificată pe deplin. Pocăința va fi un lucru din trecut, iar credința noastră va fi răsplătită. Atunci vom trăi cu toții în împărăția împlinită și desăvârșită a lui Dumnezeu pe pământ, bucurându-ne de toate binecuvântările legământului Său. Dar, până atunci, viața noastră în legământ cu Dumnezeu trebuie să fie

caracterizată de pocăința de păcat și de perseverența în credință. În timp ce trăim în credincioșie față de Domnul nostru, disciplina noastră va fi mai ușoară, iar binecuvântările viitoare vor crește.

CONCLUZIE

În această lecție am văzut cum împlinește și îndeplinește Isus din Nazaret slujba de profet. Am analizat contextul vechi-testamentar al slujbei de profet. Am examinat împlinirea acestei slujbe în Isus, observând că El are calificările necesare slujbei, îndeplinește funcțiile slujbei și aduce la îndeplinire toate așteptările Vechiului Testament legate de această slujbă. Am explorat aplicațiile actuale ale acestor idei, concentrându-ne pe amploarea și conținutul revelației profetice a lui Hristos în Scriptură.

Înțelegerea slujbei de profet a lui Hristos este extrem de utilă pentru orice credincios. Ne ajută să ne orientăm spre împărăția și scopurile lui Dumnezeu, ne învață să ascultăm și să ne supunem învățăturilor lui Isus din întreaga Biblie, ne oferă un cadru pentru a-I înțelege revelația și ne asigură că Dumnezeu va împlini cu siguranță toate profețiile lui Isus legate de întoarcerea Sa și de mântuirea noastră veșnică.